

Джоузеф Плъмър

ТАЙНИТЕ СТРУКТУРИ НА ВЛАСТТА

ЗАЩО ВЪРХОВЕНСТВОТО НА ЗАКОНА, СВОБОДАТА
И ДЕМОКРАЦИЯТА СА САМО ИЛЮЗИЯ

София, 2021

JOSEPH PLUMMER

TRAGEDY AND HOPE 101

The Illusion of Justice, Freedom, and Democracy

Copyright © 2016 Joseph Plummer

Introduction by G. Edward Griffin

All rights reserved.

„Катехон“ е импринт на издателство „Изток-Запад“.

© Издателство „Изток-Запад“, 2021

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Боян Костов, превод, 2021

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2021

ISBN 978-619-01-0884-9 (мека подвързия)

978-619-01-0892-4 (твърда подвързия)

ДЖОУЗЕФ ПЛЪМЪР

**ТАЙНИТЕ
СТРУКТУРИ
— НА ВЛАСТТА —**

**ЗАЩО ВЪРХОВЕНСТВОТО НА ЗАКОНА,
СВОБОДАТА И ДЕМОКРАЦИЯТА
СА САМО ИЛЮЗИЯ**

КАТЕХОН

КАТЕХОН

Водещ редактор
проф. Иво Христов

№ 1 Клаус Шваб	<i>Капитализъм на заинтересованите</i>
№ 2 Николай Вавилов	<i>Некоронованите крале на червен Китай</i>
№ 3 Иво Христов	<i>Не пожелахте да чуете</i>
№ 4 Джоузеф Плъмър	<i>Тайните структури на властта</i>
№ 5 Димитър Събев	<i>Маркетинг, потребление и икономически растеж</i>

Съдържание

<i>Въведение</i>	7
Глава 1. Демокрация	9
Глава 2. Властта зад трона	28
Глава 3. Мрежата „възстановява“ Америка	47
Глава 4. Парите: най-важният инструмент	67 5
Глава 5. Основният проблем – основното решение	89
Глава 6. Владетелите представляват себе си	116
Глава 7. Потопете Обществото – издигнете фашистите	137
Глава 8. Фалшиви и лукави хора	156
Глава 9. <i>Realpolitik</i> – преосмисляне	172
Финални мисли	190
<i>Препоръчителна литература</i>	193
<i>Бележки</i>	195
<i>Показалец</i>	203

Благодарности

ПЪРВО, ИСКАМ ИСКРЕНО да ви благодаря, че инвестирате времето и парите си в проучване (и противопоставяне) на престъпления, извършвани от корпорации или спонсорирани от държави. Без хора като вас светът би бил много грозно място.

Второ, бих искал да благодаря на всички автори, осъществили своя принос в тази област на познанието. От Куигли, Кисинджър, Бернайс и Ръсел до Грифин, Гансер, Алън и Енгдал: без вашите усилия тази книга нямаше да бъде възможна.

Не на последно място бих искал да благодаря на *GoBerkey.com* и Дарол Джонсън за техния финансов принос към този проект.

Въведение

Ако някога сте наблюдавали илюзионист да изпълнява фокуси отблизо (т.нар. клоуз-ъп), вие знаете силата на отклоняването на вниманието и ловкостта на ръцете. Дори в стая, пълна със скептични и внимателни наблюдатели, илюзионистът може да излъже всички. Възползвайки се от известни слабости на човешкия ум и използвайки оръдията на своята професия, той ще заблуди тълпата, дори тя да не иска да бъде заблудена.

Представете си какво може да постигне не по-малко талантлива мрежа от политически илюзионисти. Изнасяйки своето представление пред аудитория от предимно доверчиви и непретенциозни наблюдатели, използвайки известни слабости на човешкия ум и оръдията на своята професия, те също ще заблудят тълпата, дори тя да не иска да бъде заблудена. | 7

След като прекарах почти шейсет години от живота си в проучване на и писане за илюзионистите, които контролират нашия свят, мога да кажа без резерви, че сте на път да научите някои от най-съкровенията им тайни. Джо е свършил отлична работа с разнищването на книгата на Карол Куигли „Трагедия и надежда“. Той е уловил същността на онова, което Куигли нарича *Мрежата*, и е направил тази важна информация достъпна за обикновения човек, който чисто и просто няма време да прочете историческа книга с цели 1300 страници. Дори за тези, които възнамеряват да прочетат целия том, Джо е създал въведение и учебник, който ще послужи добре на сериозния студент.

Знанието за това кой е Карол Куигли и за измамите, които той е разкрил, е от съществено значение за разбирането на

днешния реален свят. Неговите близки взаимоотношения с Мрежата и одобрението на нейните цели му позволяват да направи анализ отвътре на мислите и методите на глобалния елит. Без това знание действията на тези, които доминират правителството на САЩ и западния свят, изглеждат безсмислени. С него всичко си идва на мястото.

Нека сте предупредени. Пътуването, в което предстои да се впуснете, не е за хора със слаби сърца. Ако се чувствате комфортно с илюзиите, които в момента минават за политическа реалност, тази книга не е за вас, защото, след като откриете как измамниците изпълняват своите фокуси, комфортът на невежеството вече няма да е възможен. След като камбаната започне да бие, тя не може да бъде спряна.

Камбаната започва да бие на следващата страница.

Едуард Грифин,
4 октомври 2013 г.

Глава 1

Демокрация

ИМАЛИ ЛИ СТЕ някога чувството, че демокрацията е просто илюзия? Подозирали ли сте, че има много могъщи хора, които са създали система, която изглежда демократична, но всъщност изключва обикновените граждани от процеса на вземане на решения? Чудили ли сте се някога: „Кой наистина управлява нещата и какво точно се опитва да постигне?“ Ако сте си задавали тези въпроси – не сте сами.

За щастие, професорът по история – завършил „Харвард“ – на име Карол Куигли е написал няколко книги, които отговарят на всички тези и на много други въпроси. За съжаление, отговорите са много обезпокоителни, особено за онези, които са приели общоприетите митове за „демократичното управление“.

В трудовете на Куигли откриваме, че националните конституции рутинно се подкопават от лидерите, които са избрани да ги защитават. Научаваме, че „всички социални инструменти са склонни да станат институции“ независимо от техния добронамерен произход и че от този момент нататък *институциите* се управляват в полза на тези, които ги контролират (в ущърб на първоначалната им цел).¹

Може би най-тревожното, което Куигли разкрива, е, че реалната власт действа зад кулисите, обвита в тайнственост и почти без страх от т.нар. демократични избори. Той доказва, че конспирациите, тайните общества и малките, могъщи мрежи от хора са не само реални; те са изключително ефективни в създаването или унищожаването на цели нации и оформянето на света като цяло. Научаваме, че „представителното управление“ е в най-добрия случай внимателно управлявана измама.

Тъй като тези обезпокоителни истини противоречат на почти всичко, което нашето правителство, образователна система и медии са ни научили да вярваме, мнозина веднага ще ги отхвърлят като пълна глупост. „Само екстремни конспиративни теоретици вярват на такива неща“, ще кажат те. Има обаче един голям проблем: Карол Куигли не е някой вманиачен конспиративен теоретик. Напротив, Куигли е виден историк, който е специализирал в изучаването на еволюцията на цивилизациите, както и на тайните общества. Той учи история в Харвардския университет, където получава бакалавърска, магистърска и докторска степен. Преподава в университета „Принстън“, в „Харвард“ и Школата за дипломатическа служба към Джорджтаунския университет. Работил е като съветник в Министерството на отбраната на САЩ, Военноморските сили на САЩ и института „Смитсонийн“.²

Накратко, Карол Куигли има сериозни връзки и е утвърден член на обществото на Бръшляновата лига. Въз основа на собствените му думи и обучението му за историк, изглежда, той е избран от членовете на тайна мрежа да напише истинската история на възхода им във властта. Както обаче Куигли покъсно осъзнава, тези хора не очакват и не възнамеряват той да публикува техните тайни, така че целият свят да ги види. Малко след публикуването на „Трагедия и надежда“ през 1966 г. Мрежата очевидно споделя своето недоволство пред издателя на Куигли и книгата, на която той е посветил двацет години от живота си, е изтеглена от пазара. Както си спомня Куигли:

От оригиналното издание, публикувано от „Макмилан“ през 1966 г., се продадоха около 8800 екземпляра, като продажбите нараснаха през 1968 г., когато „запасите се изчерпаха“, както ми казаха (но през 1974 г., след като ги заплаших с адвокат, те ми казаха, че са унищожили печатните форми през 1968 г.). Шест години ме лъгаха, казвайки ми, че ще отпечатат книгата отново, когато получат поръчки за 2000 бройки, което никога нямаше да се случи, защото казваха на всеки, който я поискаше, че тя не се печата и няма да бъде препечатана. Те отричаха това, докато не им изпратих ксерокопия на такива отговори до няколко библиотеки, при което ми казаха, че е допусната

грешка от техен служител. С други думи, те ме лъжеха, но същевременно ми пречеха да си възвърна правата за публикуване. [Правата се връщат обратно на притежателя на авторските права, ако книгата е спряна от печат, но не и ако книгата просто я няма на склад.] ... Могъщи влияния в тази държава искат аз или моят труд да бъдем изтеглени от обращение.³

Книга като никоя друга

Ако решите да прочетете „Трагедия и надежда“, първото нещо, което вероятно ще забележите, е размерът ѝ. Може смело да се каже, че дългата над хиляда и триста страници книга, с нейните приблизително шестстотин хиляди думи и тегло над два килограма, не е написана за случайния читател. Тя също така не е роман, преливащ от скандални и интересни конспиративни клюки на всяка страница. По-скоро, както бихме могли да очакваме от историк от Бръшляновата лига, тя е дълго и често досадно четиво, 95% от което се състоят от фундаментална икономическа, политическа и дипломатическа история. В останалите 5% обаче ще откриете някои наистина удивителни признания за съществуването, същността и ефективността на скритата власт.

Както в „Трагедия и надежда“, така и в „Англо-американския елит“ Куигли разкрива съществуването на тайна мрежа, която е била формирана, за да постави под свой контрол „всички обитаеми части на света“.⁴

Знам за работата на тази мрежа, защото съм я изучавал в продължение на двайсет години и ми беше позволено в продължение на две години в началото на 60-те години на ХХ в. да проуча нейните документи и секретни записи. Не изпитвам антипатия към нея, нито към повечето ѝ цели, и през по-голямата част от живота си съм бил близо до нея и до много от инструментите ѝ. Както в миналото, така и наскоро съм възразявал срещу някои от нейните политики [...] но като цяло главното, в което мнението ми се различава от това на членовете ѝ, е, че

те искат тя да остане неизвестна, а аз вярвам, че ролята ѝ в историята е достатъчно значима, за да бъде известна.⁵

Куигли ни информира, че тази богата „англофилска мрежа“ си сътрудничи с всяка група, която може да ѝ помогне да постигне целта си.⁶ (Това включва комунистите, които на пръв поглед изглеждат закleti врагове на супербогатите конспиратори капиталисти.) Той предлага хроника за формирането на Мрежата в Англия в края на XIX в. и как тя веднага започва да създава фасадни групи. През 1919 г. тя вече е учредила Кралския институт за международни отношения (известен също като „Чатъм Хаус“) и продължава да създава други изключително могъщи институти в рамките на „основните британски владения и в Съединените щати“⁷. Криейки се зад тези фасадни групи, Мрежата започва тайно да упражнява властта си.

В Съединените щати основният институт е наречен Съвет по външни отношения, който Куигли описва като „фасада за „Джей Пи Морган енд Къмпани“⁸. Не след дълго Мрежата разширява своята дейност, разпространявайки се като рак в американските университети, медии и най-вече правителствената външна политика.

На тази основа, която първоначално е финансова и стига назад до Джордж Пийбоди*, през XX в. израства властова струк-

* Докато сме на темата за фасадните групи, заслужава да се отбележи, че интересите на Ротшилд вероятно са използвали Морган като фасада. В „Тайните на Федералния резерв“ (*The Secrets of the Federal Reserve*) Юстас Мълинс пише на с. 49: „Скоро след като пристигна в Лондон, Джордж Пийбоди беше изненадан да бъде извикан на аудиенция при грубия барон Нейтън Майер Ротшилд. Без да подбира думите си, Ротшилд разкри на Пийбоди, че голяма част от лондонската аристокрация открито не харесва Ротшилд и отказва поканите му. Той предложи Пийбоди, човек със скромни средства, да бъде утвърден като пищен домакин, чито забави скоро ще бъдат основна тема на разговорите в Лондон. Ротшилд, разбира се, ще плаща всички сметки. Пийбоди прие предложението и скоро стана известен като най-популярния домакин в Лондон. Едва ли е изненадващо, че най-популярният домакин в Лондон също ще стане много успешен бизнесмен, особено с подкрепата на династията на Ротшилд зад кулисите.“ Куигли признава, че фирмата „Морган“ произхожда от „Джордж Пийбоди енд Къмпани“ (на с. 326 и 945 в *Tragedy and Hope*).

тура между Лондон и Ню Йорк, която прониква дълбоко в университетския живот, пресата и практикуването на външната политика. В Англия центърът е Групата на кръглата маса, докато в САЩ това е „Джей Пи Морган енд Къмпани“ или нейните местни клонове в Бостън, Филадельфия и Кливланд.

Американският клон на този „английски елит“ упражнява голяма част от влиянието си чрез пет американски вестника („Ню Йорк Таймс“, „Ню Йорк Хералд Трибюн“, „Крисчън Сайънс Монитор“, „Уошингтън Поуст“ и печалния „Бостън Ивнинг Транскрипт“). Всъщност редакторът на „Крисчън Сайънс Монитор“ е главният американски кореспондент (анонимно). [...] Може да се спомене, че съществуването на тази англо-американска ос на Уолстрийт е съвсем очевидно, след като бъде посочено.⁹

Ако идеята за могъщи вътрешни хора от Уолстрийт, които се присъединяват към тайна чужда мрежа, за да установят господство над всички „обитаеми части на света“ и успешно проникване „в университетския живот, пресата и практикуването на външната политика“ звучи като нещо, за което трябва да сте чували, вие сте прави. Но тайната защо не сте го чули се съдържа в самата история. (Успешното „проникване“ в университетите, пресата и правителството се оказва доста полезно за тези, които искат „да останат неизвестни“.)

Институтът за тихоокеански отношения (ИТО)

Куигли предоставя много примери за прониквания и манипулации от страна на Мрежата. На страници 132 и 953 на „Трагедия и надежда“ например той разкрива още една „фасадна група“, наречена Институт за тихоокеански отношения (ИТО). Тъй като ИТО предоставя безценен поглед върху измамната природа и същинската власт на Мрежата, ние ще го разгледаме накратко тук. Нека започнем с окончателния доклад за разследването на ИТО от страна на Сената на САЩ. Ето част от него:

Американската комунистическа партия и държавни служители от Съветския съюз разглеждат ИТО като инструмент на комунистическата политика, пропаганда и военното разузнаване. ИТО разпространява и се опитва да популяризира фалшива информация, включително информация, произхождаща от съветски и комунистически източници. [...] *ИТО е средство, използвано от комунистите за ориентиране на американските далекоизточни политики към комунистическите цели.*¹⁰

За обикновения човек предположението, че мрежа от супербогати капиталисти тайно заговорничат, за да получат контрол над света, звучи налудничаво. Обаче още по-безумно звучи да обвиняваме същите тези супербогати капиталисти, че използват огромното си богатство и власт, за да популяризират система на управление (комунизъм), която *поне на теория* би довела до унищожаването на цялото им богатство и власт. Със сигурност, ако подобна невероятна история беше вярна, свободната преса щеше да я крещи с пълно гърло... нали? Не! Нека да прескочим малко по-напред и да видим как Куигли описва напътстваното от Мрежата медийно покриване на разследването на Сената:

Скоро стана ясно, че хората с огромно богатство не биха били доволни, ако разследването отиде твърде далеч, и че „най-уважаваните“ вестници в страната, тясно свързани с тези богати хора, няма да се развълнуват достатъчно за каквито и да е [разкрития], които да дадат стойност на разгласяването им от гледна точка на гласове или предизборни дарения.¹¹

Както става ясно от това, Мрежата напълно разбира значението на контрола върху общественото мнение. Това също ни подсказва как може да го направи тя. (Ако тревожна истина не бъде съобщена от „уважаван“ вестник, тя на практика все едно не съществува. По-голямата част от гражданите ще останат завинаги в неведение.) Освен това в този конкретен случай всеки сенатор, който настоява да стигне „твърде далеч“ в разследването, със сигурност ще бъде заплашен от клеветническа кампания от същата преса, която пренебрегва историята за ИТО. Мал-

ко след това може да разчитате „хората с огромно богатство“, поръчали въпросната клеветническа кампания, да отмъстят и финансово, като прехвърлят всички свои бъдещи предизборни дарения към по-послушен кандидат.

Излишно е да казвам, че този тип влияние може драстично да повлияе на това колко внимание получава даден проблем в медиите. Влиянието и важноста на една история често отстъпват по важност спрямо желанията на онези, които имат властта да я премълчават. По-важното е, че подобни тактики на контрол могат да бъдат приложени и в други области. Имайте това предвид, докато четете следното кратко резюме на дейностите на ИТО, тъй като планът за насочване на възприятието и политиките не се е променил.

През 1951 г. Подкомисията по вътрешна сигурност на Сенатската комисия по правосъдието, т.нар. комисия на Маккаран, се опитва да покаже, че Китай е загубен в ръцете на комунистите чрез умишлените действия на група академични експерти от Далечния изток и комунистически съратници, чиято работа в тази посока е контролирана и координирана от Института за тихоокеански отношения (ИТО). *Влиянието на комунистите в ИТО е добре установено, но покровителството на Уолстрийт е по-слабо известно.*

Седалището на ИТО и на Американския съвет по ИТО са в Ню Йорк и са тясно свързани на взаимна основа. Всеки от тях е похарчил около 2,5 милиона щ.д. [близо 30 милиона щ.д., когато се коригира спрямо инфлацията] за четвърт век от 1925 до 1950 г., от които около половината са дошли от фондация „Карнеги“ и фондация „Рокфелер“ (които сами са били взаимосвързани групи, контролирани от съюз на интересите на Морган и Рокфелер на Уолстрийт). Голяма част от останалите [...] идват от фирми, тясно свързани с тези две групи по интереси на Уолстрийт, като „Стандард Ойл“, „Интърнашънъл Телефоун енд Телеграф“, „Интърнашънъл Дженеръл Електрик“, „Нашънъл Сити Банк“ и „Чейс Нашънъл Банк“.¹²

Относно влиянието на Мрежата върху политиката за Далечния изток:

Съществува значителна истина в [...] твърдението, че американските експерти по Китай са били организирани в една взаимно свързана група, която е имала общ консенсус от левичарски характер. Вярно е също така, че тази група, със своя контрол на средства, академични препоръки и възможности за научни изследвания или публикации, би могла да облагодетелства лица, които са приели установения консенсус и биха могли да наранят, финансово или професионално, хора, които не са го приели. Вярно е също така, че създадената група, чрез влиянието си върху рецензирането на книги в „Ню Йорк Таймс“, „Хералд Трибюн“, „Сатърдей Ривю“, няколко списания, включително „либералните седмичници“ и професионалните списания, би могла да възпрепятства или да подпомогне кариерата на всеки специалист. Вярно е също, че тези неща по отношение на Далечния изток се вършат в Съединените щати от Института за тихоокеански отношения, че в тази организация са се инфилтрирали комунисти и съмишленици на комунистите и че голяма част от влиянието на тази група произтича от нейния достъп до и контрол върху потока на средства от финансови фондации към научни дейности.¹³

Наградите за работа в района на Далечния изток изискваха одобрение или препоръка от членове на ИТО. Освен това достъпът до публикации и препоръки за академични длъжности в няколко големи американски университети, занимаващи се с Далечния изток, изискваше подобно спонсорство. И накрая, няма съмнение, че консултантските работни места по въпросите на Далечния изток в Държавния департамент или други правителствени агенции бяха до голяма степен ограничени до одобрени от ИТО хора. Лицата, които публикуваха, които имаха пари, намираха работа, бяха консултирани и които бяха назначавани периодично на правителствените мисии, бяха тези, които бяха толерантни към програмата на ИТО.¹⁴

Удивително, но след като признава всичко това, Куигли някак си стига до следното заключение: